

Ова књига припада

Текстови и илустрације су преузети из следећих издања:

- *Bosco Magico*, 2004, Dami Editore
- *Piccolo Coniglio nella Valle delle Carote*, 2009, Dami Editore
- *I racconti delle stelle*, 2009, Dami Editore
- *I racconti della luna*, 2010, Dami Editore
- *Fate e Folletti*, 2011, Dami Editore

Назив оригинала: STORIE DELLA GENTILEZZA

Copyright © 2020 Giunti Editore S.p.A., Milano-Firenze

Dami International, a brand of Giunti Publishing Group

www.giunti.it

Права за српско издање © 2020 Вулкан издаваштво

Издавач: Вулкан издаваштво, Београд

Суиздавач: Ружно паче, Нови Сад

За издавача: Мирослав Јосиповић, Ненад Атанасковић и Саша Петковић

Извршни уредник: Тамара Петковић

Уредник: Бранка Јосиповић Кривокућа

Оригинални текст: Ана Казалис и Маријаграција Бертарини

Адаптација текста: Барбара Ђентиле

Превод са италијанског језика: Тијана Копривица

Лектура: Невена Лукинић

Илустрације: Тони Вулф и Маргерита Хабе

Дизајн: Ромина Ферари

Прелом: Лиза Американи

Штампа: Вулкан штампарија, Војводе Степе 643а, Београд

Тираж: 1.000 примерака

ISBN: 978-86-10-03411-0

COBISS.SR-ID 20040201

ПРИЧЕ О ДОБРОТИ

Биљни чај „Слатки снови“

Пиполино је мали скочимиш. Он је драг, ведар и веома живахан: заправо никада не мирује! Скаче тамо-овамо, трчи брзо као муња, пење се и често прави несташлуке или упада у невоље. Укратко, као што можете да видите, он је прави вртиреп!

Ох, Пиполино, Пиполино, не повлачи столњак! Не скачи преко кревета, не трчи по учионици!

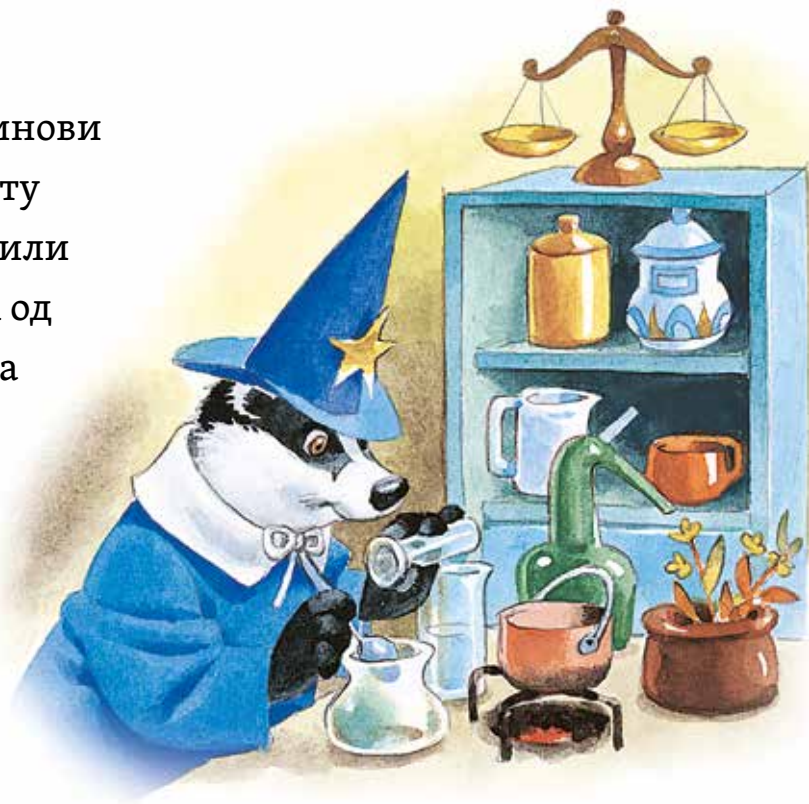
Сваког дана исте невоље и грдње, али Пиполино као да нимало не мари за то. Чак и учитељица у школи више не зна како да се избори са својим учеником, јер иако је

Пиполино сладак мали миш, он се и у учионици стално шврћка, врпољи и ћаска. На тај начин омета часове и узнемирава своје другаре.

А како уопште може нешто да се научи ако се непрестано скаче по клупама? Због тога је једног дана учитељица Зечица позвала родитеље: „Морамо нешто да учинимо. Пиполино је превише немиран и ако настави овако, неће ништа научити и постаће неваљао и лењ миш!“

Стога су Пиполинови родитељи, по савету учитељице, одлучили да потраже помоћ од славног чаробњака Јазе, најмудријег и најпаметнијег чаробњака у Зачараној шуми. Можда ће он имати неко решење...

„Господине чаробњаче, можете ли нам помоћи да доведемо у ред нашег несташка?“, молили су мама и тата.

„Хммм, покушаћу са једним напитком!“, одговори чаробњак, који је сумњичаво гледао Пиполина док је вршљао по башти.

„Можда у својој лабораторији имам праве састојке! Али ко зна хоће ли то успети... Чини ми се да је ово врло тежак случај!“

У ствари, баш како се плашио мудри чаробњак, његов напиток није имао очекивано дејство.

„Погледајте га, господине чаробњаче!“, рекла је мајка очајно. „Још је горе него што је било! Како ћемо га сада сместити у кревет?“

Чаробњаку Јази је било веома жао родитеља. Стварно је желео да им помогне и учини да Пиполино мирно заспи и одмори се након толике јурњаве. Почео је да прелистава своје књиге са чинима и напицима, али без успеха.

„Па, кад магија не успева“, на крају је чаробњак Јаза рекао, насмејавши се, „остаје нам само овај рецепт.“

Од воћа и цвећа узјајаної с љубављу, сазрелим од сунца, које су сакуљали пријатељи и скувала мама... припремише биљни чај и послужише га у флашици!

Пошто су сви желели да помогну Пиполиновој породици, читава шума се дигла на ноге. Ту су они који копају како би пронашли лековито корење, затим они који сакупљају укусне бобице, они који беру мирисно цвеће и они који у својим котарицама скупљају сочно воће. Чак се и мали Пух

придружио потрази
за састојцима!
Напустио је свој
креветић и попео се
на највишу трешњу
да убере зреле плодове.

Сада је ред на
Пиполинову маму да
припреми биљни чај „Слатки снови“, који ће попити њено
врло немирно и несташно детенце. Ставила је на кухињски
сто све састојке које су шумски пријатељи сакупили
и припремила се за кување чудесног напитка.

„Да видимо, два листа нане, четири цвета камилице,
најслађе трешње... а онда све то ставити на ватру!“ Биљни
чај се убрзо угрејао, слadak је и шири опојан мирис. У време
вечере, Пиполино је стигао кући, узбуђен и више него иначе.

„Хајде, Пиполино, иди опери шапице и онда правац за
сто!“, мама га наговара. „Вечерас имамо толико укусних
ђаконија, па чак и једно изненађење!“

„Баш дивно!“, Пиполино је узвикнуо и појурио у купатило.
Када је почистио све из тањира, мама му је показала лепу
бочицу, пуну течности.

„Ммм... шта је то?“

Мама је Пиполину пружила флашицу: „То је чаробни напиток. Видећеш како ћеш имати лепе снове!“

Пиполино је попио све у једном гутљају и дуго зевнуо... Погледајте га само како мирно спава! Од те вечери

у породици Скочимиш ствари су се заиста промениле: Пиполино лепо спава и много је послушнији и мирнији. Мама и тата још увек не могу да поверују. Једног дана су одлучили да позову све своје пријатеље, заједно са чаробњаком Јазом, на укусну вечеру.

„Захваљујемо вам од свег срца! Да није било ваше љубави и љубазности, не бисмо знали шта да радимо. А сада можемо да прославимо!“

Сви су радосно јели и ћаскали... А Пиполино, питате се шта се с њим догодило? Шшш, он мирно спава у свом креветићу.

Чувар шуме

Као и сваке вечери, Крцко је узео своје плишане играчке и ушущкао се у креветић.

Свитац је, по већ устаљеној навици, долетео до његовог ноћног сточића и прочитао му бајку.

„Каква прелепа прича!“, узвикнуо је Крцко и одмах заспао.

Сањао је невероватна путовања и велике авантуре, када га је позив Сове изненада пробудио.

„Извини, Крцко!“, рекла је стара пријатељица. „Треба ми твоја помоћ! Можеш ли вечерас да заузмеш моје место на неколико сати и причуваш шуму? Морам нешто да обавим, али се враћам ускоро!“ Још увек сањив, Крцко јој

је одговорио: „Наравно, помоћи ћу Вам! Идите с миром, са мном ће шума бити сигурна.“

Протрљао је очице, искочио из кревета и почео да осматра кроз прозор крај пећи, пажљиво ослушкујући и најмање звукове. Истовремено је гледао и звездано небо, тамо горе над Зачараном шумом.

„Види, Медо“, рекао је својој плишаној играчки, „то су Велика кола, а оно је Касиопеја. Сова ме је то научила... Дobar сам, зар не?“ Крцко и Сова су били сјајни пријатељи

и често су остајали да заједно посматрају ноћно небо. Зато је мали веверко познавао сваку звезду на небеском своду и знао многе приче које му је Сова причала током њихових ноћних часова.

Сова је била чуварка Зачаране шуме, пазила је на њене становнике и упозоравала их у случају опасности.

Крцко се обавезао на веома важан задатак сада када је његова пријатељица била далеко и није желео да је разочара. Изненада, небо је постало осветљено необичном линијом. Крцко је показао Меди: „Шта је то? Вау, то је звезда падалица и пала је право у шуму!“

Веверко је завирио у своје стабло вичући:
„Упомоћ, упомоћ! Опасност, звезда је пала
у шуму! Ватра! Будите се! Бежите! Упомоћ!“

Тамо и овамо, свуда по Зачараној шуми,
светла су се упалила. Први ко је, пробуђен због
буке, погледао кроз прозор био је, за дивно чудо,
успавани Пух.

„Шта се догађа?“, упитао је, још увек поспан. „Јесу ли
се они досадни гоблини вратили?“ Сигурно већ знате да
је мали Пух често био предмет шале вилењака из шуме.
Пошто није видео ништа необично, вратио се у свој кревет
и одмах заспао.

„Пожар? Где је ватра?“, питао је Дабар сумњичаво. „Пих!
Уопште не видим ништа и не осећам мирис дима!“

„Тишина тамо! Вратите се на спавање!“, Јазавац се
коначно побунио. Али сада је већ било на десетине
забринутих и љутитих лица која су гледала
кроз прозор.

„Да ли је шума заиста запаљена?“,
упитао је неко.

„Све је тихо, не чује се ништа. Ко то
ужива да прави неслане шале усред
ноћи?“, занимало је шумске животиње.

Крцко је био обесхрабрен. Само је желео да помогне, а уместо тога успео је да наљути све животиње у шуми.

„Крцко, јеси ли то био ти?“, упитао је Дабар са фењером у руци.

„Да ли ти ово делује као смешна шала?“, умешао се и Јазавац.

У том тренутку, Сова се појавила над чистином у шуми: „Зашто сви вичете? Требало би да захвалите Крцку уместо што га грдите! Био је љубазан и пристао је да ме одмени на ноћној стражи: желео је да вам буде од помоћи како бисте могли спокојно да спавате. Можда је погрешно, али је све то учинио да би вас заштитио!“

Дабар и Јазавац су оборили поглед: „Сово, у праву си. Жао нам је, Крцко. Хвала ти на помоћи!“

Животиње су се полако вратиле кућама, а у шуми је поново било тихо и спокојно. Веверко је, међутим, и даље био уплашен, јер је стварно видео како звезда пада...

„Не брини се, малени!“

Сова га је умирила, узевши га под крило. „Мораш да знаш да звезде које падају не могу да

запале шуму, јер оне не падају заиста, већ се пале и угасе већ на небу. Али морам признати да си био одличан у подизању узбуне! Сада можеш да се вратиш у кревет.“

Након што је загрлила свог храброг малог пријатеља, Сова је одлетела до највишег стабла Зачаране шуме.

